

Предплата.

За година, вкѣтръ въ Държавата 1
тъ изскурскъ Лира Златна. За 6 месеца по-
отъ сѣверни Турскъ Лира. За година вѣтъ отъ
е да сѣржавата 6 бѣли меджидиета. За 6 месеца
и като 3 бѣли меджидиета.

Настоятели отговарятъ за заплатата и
са сѣржавата на 15 едно, като сѣбератъ отъ 5
това спомоществованія на горѣ.

НАПРЪДЪКЪ

ВЪСТНИКЪ, ЗА НАРОДНЫ, ПОЛИТИЧЕСКЫ И КНИЖЕВНЫ НОВИНЫ

Спомоществованіята почнуватъ отъ началото на всякой мѣсець.

По допискытъ на „Вѣкъ“
изъ Цариградъ.

Въ очакваніе, както рѣкохмы, за
появленіе и на другъ единъ изъ Цариградъ допискъ въ „Вѣкъ“, ний при-
сѣдывае този пътъ да направимъ нѣ-
кои предварителны пригласванія, кои-
то намѣрваме за нуждно да предпо-
ставимъ на обсъжданіята които са о-
бщественны да направимъ на тѣзи до-
писки.

Като признаваме и приемаме и ний
пий сѣдывае цариградскій допи-
скарикъ на „Вѣкъ“, че всякой блага-
търичъ „като сынъ на отечеството има
ли право и длъжностъ да развива по-
стинното положеніе на работы и да
каже сѣдствата които бы могли да
поправятъ злото, не можемъ да не ис-
каемъ и благодареніята си къмъ него
за това дѣло той е показалъ туй при-
сѣдывае да не остана на задъ отъ тѣ-
зи си длъжностъ.

За насъ бѣ твърдъ приятно и утѣ-
шительно да видимъ какъ челоуѣкъ
който умѣе тѣзи серіозно да размисля-
ва е пріелъ да направитъ това, т. е. да
развиди „сѣ быстри очи и сѣ неса-
висимъ доблестъ“ сѣ таквъ хубаво
намѣреніе, и не пожелалъ освѣтъ ко-
нѣ на отечеството, не оправда на-
гари да ии покаже тѣзи сѣдства съ които
са поже да са поправятъ злото. До сега въ
писмата му ний не виждамы това. А
таквъ едно очевидно свѣненіе и ка-
то страхуваніе да покаже тѣзи сѣд-
ства, смѣлава много доверіе, което
можамъ да имамъ къмъ него; то за-
подозрява първо и първо „независимъ-
мъ му доблестъ“ а послѣ и искрен-
ността въ намѣреніята му „за по-
правленіе на злото.“

Почитаемийтъ дописникъ не само
общаннѣтъ сѣдства, за поправленіе
на злото, ся свѣди да покаже и не
гы показва, но отбѣга еще да дока-
же и сѣществуваніе на това зло фа-
ктично, а не предположително. Спо-
редъ насъ, пий главно въ таквъ
случай е, предъ всичко да са разбе-
ре има ли го злото, и дѣ то якое.

„Ако наистинъ има нѣкое зло,“
казва той пий напрѣдъ, а послѣ от-
иде да ни каже че „днешно-
то положеніе на нашѣтъ Екзархіѣ не
е ни завидни ни удовлетворително“ и
толковъ. Той даже не крѣе мисълтъ
си че за това не трѣбало „ни много
расправы ни много доказателства. „Но
ний намѣрваме това сѣдствъ не ло-
гически, и имамъ право да отбѣснемъ
всяко подозрѣніе и обвиненіе за ко-
ето не са е расправило подробно и не
са е доказало кѣкто трѣба.

Аргументътъ, който привождатъ той,
че другытъ противны на „Вѣкъ“ бѣл-
тарски вѣстники были сами исповѣ-
дували въ статіи си и допискытъ си
злото положеніе на работы, е досе-
гѣмъ наистинъ, но е далечъ отъ да
послужитъ за доказателство на това за
което са привождатъ. Всяка хитростъ не
е и доказателство. Заключеніе про-
чее което иска да искара отъ това г.
дописникъ е невѣрно, а сѣдствателно
и обвиненіе което прави връзъ дру-
гытъ свѣстники, че прѣправяли истин-
ната, е безосновно. Тука не е прѣпра-
ваніе на истинѣтъ отъ нашѣтъ странъ,
да кажемъ, ами е неразбираніе на
истинѣтъ отъ тѣхъ странъ, сѣзна-
телно или безсѣзнателно, това не щемъ
да го придиравы сега тукъ.

Панусто г-нъ дописникъ ходи да
тѣри причини, които му са ревнижъ,
тамъ дѣло гы пѣма. Работата е проста
и ясна. Ний или нашѣтъ дописники

признаваме и исповѣдуваме лошето
положеніе на Екзархіѣтъ, но въ от-
ношеніе на другытъ къмъ нѣжъ и о-
собенно на нѣкои личности които на-
истинѣ сѣ вломили и сѣдвуватъ да
правятъ все още по лоше нейното по-
ложеніе. Но това ли лоше положеніе
разбира „Вѣкъ“ и почитаемийтъ не-
говъ дописникъ? Ако разбиратъ него,
ще каже че сѣмъ сѣгласны и пѣла пу-
ждѣ отъ доказателство. Но ако тѣ
разбиратъ лошето положеніе на Ек-
зархіѣтъ въ друго отношеніе което
бѣдватъ, тогавъ да привождатъ за до-
казателство нашѣтъ исповѣдъ, то има
таквъ силъ, като кога бы казалъ
ний че Петъръ го хванѣло трѣска, а
тѣ да искатъ да приведатъ тѣзи на-
ши думы за докзателство на това
що казватъ тѣ, че Павла го хванѣла
чумата! Прилага ли?

Но като това самото доказателство
що привождатъ г. дописникъ не може да
служи за доказателство, то и самийтъ
доносъ че Екзархіята е въ зло по-
ложеніе въ отношеніе което тѣ под-
разумѣватъ, изгубва всяка тежестъ на
вѣтъ и остава простъ и чистъ навѣтъ,
както го и разбирамы ний.

И кѣкво друго е, ако не навѣтъ,
това явно успѣе, дѣто да са оправдае
Патріархіята че не е тя причината на
несвършенното до днесъ приспособе-
ніе на Ферманътъ, и да са обвини Ек-
зархіята въ това? Какво е ако не на-
вѣтъ и злоба това, дѣто да са мѣчи
да сторятъ връзъ Екзархіѣтъ прѣгър-
вѣния исчолдены отъ тѣмѣта на зло-
веніе, за да іѣмъ прѣстави умышлен-
но повинни? Челоуѣкъ искренъ, че-
лоуѣкъ който са вѣдучева отъ чи-
сто желаніе да бѣде полезенъ, никога
не коли курбанъ на личнытъ си стра-
сти, а еще повече когато са касаетъ за
единъ толковъ важнъ работъ.

Намъ е и тежко и досадно да вѣл-
звамы въ разискваніе на таквы лич-
ны расправы, нонѣмъ що да сторимъ,
когато сѣмъ прѣдизвиканы и когато
прѣдѣжи за усненіе на работы отъ
доброто разбираніе на които зависи и
добрытъ нѣмъ ходъ. Ще са побавимъ
прочее малко на това, за което и просимъ
снисхожденіе на нашѣтъ читатели.

Почитаемийтъ дописникъ са прави
като да не ше ужъ да обраша вни-
маніе на нѣкои работы, но при това
обраща го пий добръ и първото на
което сочи е туй че имало хора кои-
то „сѣ извѣстны и неизвѣстны по-
стѣпки и движенія са мѣчили да вѣс-
прѣтъ издаваніе на царскытъ фер-
манъ и които като сторили много и
много за това и не сполучили, дали
си послѣ думъ на себе си да сторятъ
въ бѣдѣ все що могатъ, за да о-
суетѣтъ точното и правилно приспо-
собеніе на този ферманъ.“

Обвиненіе е тежко наистинъ, но
приложимо ли е? и служи ли за да
подтверди доносъ че Екзархіята е
крива за неточното и несвършенното
приспособеніе на ферманътъ?

Ний не знаемъ кой може да е былъ
този или тѣзи които да сѣмъ искали да
вѣспрѣтъ издаваніе на ферманътъ —
на този ферманъ ама, на койю почина
днесъ екзархіиското учрѣденіе. Тѣзи
които работѣхъ за издаваніе на е-
динъ ферманъ, който да оздрави чер-
ковнытъ правдини на народа ни, тѣ
истытъ да са старажѣтъ въ сѣщото
врѣме и за вѣспираніе на неговото
издаване, това е даже и немислимо.

Ако ли сѣмъ работили тѣ за да са
вѣспрѣтъ издаваніе на единъ ферманъ,
ограниченъ въ оздравеніе на черко-
вынѣтъ правдини за цѣлый народъ, и
сѣмъ са старали за издаваніе на фер-
манъ сѣмъ по-широки правдини, основа-
ваны на сѣщото право и законность,

това тѣхно стараніе обидно ли е? по-
стыдно ли е? беззаконно и грѣшно
ли е?

Да отдадемъ на тѣзи хора намѣре-
нія таквызи, каквыто са сили да имъ
припише „Вѣкъ“ и неговытъ едино-
мысленици, че тѣ сѣмъ правилни това
сѣмъ цѣль да увредятъ черковѣтъ или
да отчуждатъ народѣтъ отъ правосла-
віе, ний не можемъ. Защото за то-
ва тѣ бы употребили сѣдствъ други
сѣдства, а не да са мѣчатъ чрѣзъ
издаваніе на единъ по-другъ фер-
манъ да постигнатъ тѣзи си цѣль.
Това напротивъ показва повече че тѣ
не сѣмъ имали таквъ нѣщо на умъ,
и не сѣмъ са старали ни тогавъ ни по-
слѣ да направятъ това зло на народа
и на черковѣтъ.

Самото теченіе на работытъ показва,
че таквъ нѣщо не е было и не е
могло да бѣде. Ако е думата за дѣй-
ствѣтъ по вѣспрѣтъ прѣди сѣдстве-
ніе на Екзархіѣтъ, таквызи помы-
сли за осуетяваніе на точното и пра-
вилно приспособеніе на фермана ако
са отдавать на частны лица, тѣ нѣ-
матъ никакъ значение; ако ли са от-
давать на Екзархіѣтъ, то не е ос-
вѣнъ клевета, к яю не може да на-
мѣри оправданіе освѣтъ въ зложел-
тството противъ това учрѣденіе,
въ което ний имамъ право да запо-
дозримъ г-на дописника.

Да са обади нѣкой че иде като
Българинъ, и по право и по длъж-
ностъ, да развиди истинното положеніе
на народнытъ работы, сѣмъ онова
намѣреніе да каже ужъ, сѣд-
ствата които бы могли да поправятъ
злото, и да не покаже никакво сѣд-
ство, да не расправи даже ни въ ка-
къ сѣетонъ злото, а вѣтъто това да са
мѣчи да кове клеветы сѣмъ които да
навѣтува едно учрѣденіе за това са-
мо, защото то са е учрѣдило не по
неговытъ прихоты, ний не знаемъ ка-
кво качество да отдадемъ на таквъ
челоуѣкъ.

Жално ни е и много ни е жално да
кажемъ, че и този сынъ на отечество-
то е дошелъ не сѣмъ бѣстри а сѣмъ
замѣтены отъ страсть очи да развиди
истинното положеніе на народнытъ
работы. Не. Това що прави той, не е
испълненіе на длъжностъ къмъ наро-
дѣтъ, то е повече удовлетвореніе на
мѣтъ къмъ нѣкои изъ народѣтъ, или
което е по истинно, но за това и по
ненавистно, то е вѣроломно посѣганіе
връзъ интересы на народа, като са
домогва сѣмъ таквы оклеветанія и да
заподозри правилнытъ по Ферманътъ
ходъ на народнытъ работы и да имъ
даде по вольтѣ си друго направле-
ніе, изгодно може бы за другъ нѣкой
народъ, но никакъ неизгодно за на-
шійтъ.

Жално ни е, казвамы, по утѣша-
ваме са, сѣмъ увѣреніе че никой отъ
българинъ нѣма да са увлече подыръ
таквызъ внушенія, за да са отрече отъ
доверіе което трѣба да има въ Ек-
зархіѣтъ. Ний мислимъ, ний вѣрва-
мы че общото мнѣніе въ това е за-
ключило уже до толковъ, щого да не
можѣтъ да харосатъ онѣзъ които ис-
катъ да измамѣтъ свободнытъ волѣи
на народа.

Асліята.

Явны сѣмъ вече усиліята които по-
лага една малобройна дружина тука
въ Цариградъ за да прокара между
народѣтъ убѣденіе че причина на
непрѣдваніе на народнытъ ни ра-
боты е неправилното и лоше ужъ по-
ложеніе на нашето народочерковно уч-
рѣденіе — Екзархіѣтъ.

Тѣзи плевели въ народочерковныйтъ

ни въпросъ сѣмъ възникнали еще отъ
самото му начало, но затѣканы въ
бубиното проявленіе на народнытъ во-
лѣи при сѣдстваніе на Екзархіѣтъ,
подадохъ връхъ испосѣтъ какъ и
ето вирѣтъ днесъ.

Въ първыйтъ періодъ на сѣщество-
ваніе са, като дѣйци ужъ и тѣ по
въпросѣтъ не дѣйствуважъ освѣтъ за
вѣспираніе на правилното негово раз-
витіе и не причинижъ освѣтъ голѣмы
похабы въ дѣлата на другытъ. Тогавъ
тѣ работѣхъ въ потѣсенъ кругъ и
не между народѣтъ. Но днесъ чрѣзъ
органѣтъ си „Вѣкъ,“ нарочно за то-
ва основанъ, тѣ работѣтъ връзъ об-
щото мнѣніе, прѣлъ което са намѣри-
жъ безсилны въ първыйтъ си подвижъ,
и не работѣтъ освѣтъ за осуетеніе на
народнытъ оправданія.

Едва окопытени отъ първото си по-
раженіе, тѣ подкачихъ да дѣйстви-
вать исперво дѣбѣмъ и оиппомъ, но
насырѣны отъ нѣкои благонадежны
за тѣхъ проявенія, тѣ засилижъ про-
тивучароднытъ си дѣйствія и сега ве-
че явнороботѣжъ.

Сѣмъ беспрерывны оклеветанія връзъ
екзархіиското начелство и връзъ Ек-
зархіѣтъ въобще, тѣ искатъ да под-
копѣятъ кредитѣтъ на учрѣденіе
и прѣлъ народѣтъ и прѣлъ чуждытъ;
а чрѣзъ постоянны порицанія за без-
редностъ и беззаконность ужъ, тѣ ис-
катъ да отчуждѣтъ сѣдствѣтъ народѣтъ
отъ надеждѣтъ му на Екзархіѣтъ,
мѣчатъ са да го докаратъ до тамъ
дѣто да му укрѣсно некусно прѣдста-
вяного лоше състоеніе на работытъ,
за да го направятъ да приеме по-лесно
прѣдговѣннытъ и желаемъ прѣварѣтъ.

Нѣма сумнѣніе че таквызъ убѣде-
ніе тѣмъ лукаво всѣзаны въ народѣтъ,
ако бы да са пріемятъ на добръ вѣ-
рѣ, ще да станѣтъ причина на голѣ-
мо зло за самыйтъ народъ. Лошето на-
мѣреніе на тѣзи хора, не може да и-
ма освѣтъ най лоши сѣдствія. Тѣ ра-
ботѣтъ не само за ограниченіе на
правдытъ на народа, и за растурва-
ніе на народнытъ постановленія, но
и за самото разнебытаніе на Екзар-
хіѣтъ.

Тѣзи хора, основатели и последо-
ватели на „Вѣкъ“ и вѣчны противу-
борци на народното учрѣденіе пока-
зватъ са поборници на благочестіе
ужъ и защитници на православіе!
Никого! У тѣхъ ний не виждамы ос-
вѣтъ дрипелы отъ прѣпорцѣтъ на бла-
гочестіе и на православіе, подѣ
което искатъ да кажѣтъ че ратувать,
но идъ высоко отъ тѣхъ са развѣзѣтъ прѣ-
порцѣтъ на любобачството, на свое-
корыстѣтъ и на нискѣтъ истинность
и злобѣ; подѣ тѣзи прѣпорци ратувать
тѣ и ратувать за зло на народа. Па-
зѣте са отъ тѣхъ! Не слушайте гы!
Не вѣрвайте гы!

Воснытъ прѣготовленія
на Франца.

Подъ горнытъ насловъ *Аусбур-
скытъ Вѣстникъ* обнародува единъ
любобителъ членъ, който разгѣжда сѣ
голѣмъ практичность разгласѣванѣтъ
отъ нѣколко врѣме на самъ бѣдущъ
войнѣ и показва до каквъ степенъ е
възможно да са сматратъ Френцитѣ
готови за войнѣ, тѣмъ що да можѣтъ
да излѣзатъ на срѣщѣ на Германіѣтъ.

Сѣчинительтъ на тойзи членъ е Гер-
манецъ; той почти нищо не говори
за настоящѣтъ всепѣкъ силъ на Фран-
ца, а са задоволява да бутне въпро-
сѣтъ отъ другъ сѣдствѣтъ печаканъ
странъ, които обаче много спомога за
искарѣніе на войнѣтъ, какѣто іѣмъ
направи днешното военно искусство.

Подписка на спомоществованіята става:

Въ Цариградъ при Ив. Найденова
Редактора и притяжателя — Агопѣвъ-Ханъ
№ 14.

Статіи и дописки за общеплезны и на-
родны работы са вѣсѣзѣтъ съ благодареніе,
но въ всякой случай трѣбва да са сна-
бѣны съ потребнытъ подписи.

За частны извѣстия са плаща по 2 гроша
на редѣ.

Испрашанѣтъ за обнародваніе статіи и
дописки на задъ са по вращать.

Германскытъ критикъ испытва ка-
чеството и системѣтъ на френскытъ
жельзници и изведижъ дохожда до
заключеніе че както до сега, тѣмъ и за
напрѣлъ ще бѣде всякой подвижъ не-
равенъ между Франца и Германіѣтъ,
дадѣто тѣя послѣдната притежѣва без-
бройны артеринъ отъ жельзны пѣтици
които допиратъ на всякъдѣ до Рейнъ
и границѣтъ, а Франца всичко очаква
отъ единъ или двѣ линіи и главно отъ
Парижъ.

Германцитѣ чрѣзъ свонѣтъ жельзници
можѣтъ вкѣтръ въ едно пий кѣсо прѣ-
менно разстояніе, въ твърдъ малко дни
да свѣлѣтъ всичкытъ си военны силы
на Рейнъ и сѣдствателно да осуетѣжѣтъ
еще отъ началото всяко нападаніе отъ
Франца; когато напротивъ Френцитѣ,
лишени отъ стратегически расклоне-
нія на жельзнытъ линіи и принужда-
вани или малко по малко да са съ-
бѣратъ или да са сѣредоточаватъ въ
сѣрдцето на Франца въ Парижъ, безъ
друго ще са обѣрѣжѣтъ въ отбрани-
телнѣ войнѣ.

„Нашата журналистика, говори съ-
чинительтъ на членѣтъ, въ послѣднытъ
седмичи са занимава какъ сѣмъ воен-
ното прѣобразованіе и военнытъ при-
уготовленія на Франца, нѣщо, на ко-
ето даде хранѣ и послѣднытъ слухъ
за опасностѣтъ който прѣвѣжѣтъ опа-
зѣваніе на мирѣтъ. И дѣйствително
сѣществувѣа едно безпрѣкословно съ-
бытіе че Франца сѣмъ повѣтъ си воен-
ны организѣциѣ вкѣтръ въ малко го-
лѣмъ и способѣтъ да даде причинѣтъ
на безпокойствіе и вниманіе за бѣду-
щето; а исто тѣмъ вѣроитно е че едно
таквъзъ стремленіе прѣдизвикѣа и по-
вече прѣготовленія и отъ другѣтъ
сѣдствія на което ще бѣде економи-
ческото ослабѣваніе и на двѣтъ държавы.

Но не стига само числото, кѣкто
приведно е забѣлѣжено до сега, за да
са убѣдимъ че френската войска, като
расте на брой, въ нескѣтъ аналогѣтъ
ще расте и по достоинство; а освѣтъ
това има и единъ въпросъ, до колко
естественнытъ на френцитѣ характеръ,
сѣобразѣванъ сѣмъ повѣтъ системѣтъ, ще
може да ги направи гѣвѣкѣвъ щого ле-
сно да искарѣтъ новото военно ис-
куство. На туй сумнѣніе са прилага
и друго събытіе, което игра важнъ
роль въ послѣднытъ противъ Франца
войнѣ, а ще играе и по голѣмъ за въ
бѣдущее, събытіе, отъ което пий мно-
го зависи искарѣваніе на войнѣтъ.
Разбирѣмъ успѣхытъ на системѣтъ на
жельзницѣтъ, защото то, като олеси-
ва бѣрзото сѣредоточѣваніе на вой-
скытъ, прѣготовлява ги безъ забѣлѣжъ
и прави възможно не само извѣрѣва-
ніе на прѣдначертанытъ военны пла-
нове, но и нападаніе върѣхъ непрѣ-
теля, когото или намѣрѣа еще въ при-
готовленія или го принуждава да при-
еме отбранителнѣ войнѣ

Въ л. 1870 Германія като са бѣе-
ше съ Франца, намѣрѣваше са въ че-
стното положеніе да владѣе много
сложны линіи отъ жельзны пѣтици,
които право отъ вѣтрѣшностѣтъ водѣ-
жѣтъ прѣлъ нѣкъсѣйтъ пѣтъ къмъ
границѣтъ на Франца. Три линіи които
почнувахъ отъ сѣверъ, отъ сѣверон-
сточното ребро и отъ истокъ стѣгажѣ
до Соаръ, и огромны военны тѣла мо-
жахъ да са сѣредоточатъ на Рейнъ
прѣлъ чѣтири линіи отъ Палатинатъ и
рейнский Есѣтъ, малко по натѣтъ отъ
което стѣгажѣ шестъ другы линіи отъ
централнѣ Германіѣтъ, когато друга
една линія параллельно на Рейнъ оти-
ваше дори до Швейцаріѣтъ.

Срѣщу тѣя Франца бѣше отсѣжни-
ла направѣтъ на жельзницѣтъ си къмъ
Германіѣтъ на *Компаниѣтъ на источ-*

